

CRISTIAN ALEXA

SORINA CIUCĂ

GHEORGHE DOGARU

DRAGOȘ IONIȚĂ

MIRELA ȘOVA

RELIGIE

Cultul ortodox

Manual pentru clasa a VII-a

Cuprins

Cuvântul autorilor.....	3
Rugăciunea elevilor	4
Cuprins	5
Ghid de utilizarea manualului.....	6
Competențe generale și competențe specifice	8
Recapitulare Clasa a VI-a.....	9
I. Dumnezeu Se face cunoscut omului	11
1. Viața omului și asemănarea cu Dumnezeu.....	12
2. Lucrarea Duhului Sfânt în lume	16
3. Pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime	20
4. Sfintele Taine în viața creștinilor	24
5. Darurile Duhului Sfânt	28
Recapitulare.....	32
Evaluare	35
II. Iubirea lui Dumnezeu și răspunsul omului	37
1. Credința în primele comunități creștine.....	38
2. Comuniunea credincioșilor în Biserică.....	42
3. Biserica – lăcaș de închinare și de sfințire a omului	46
4. Biserica în istorie.....	50
Recapitulare.....	54
Evaluare	57
III. Viața creștinului împreună cu semenii	59
1. Manifestarea bucuriei în viața omului	60
2. Frumosul în viața creștinului.....	64
3. Prietenia și iubirea, valori pentru viață.....	68
Recapitulare.....	72
Evaluare	75
IV. Viața comunității și sărbătorile creștine	77
1. Praznicele împărătești	78
2. Sărbători închinare Maicii Domnului și sfinților	82
Recapitulare.....	86
Evaluare	89
Recapitulare finală	91
Evaluare finală	97

Idei ancoră

- ❖ Dumnezeu este Izvorul existenței și Părintele omenirii.
- ❖ În urma căderii în păcat a protopărinților, omul a așteptat venirea Mântuitorului.
- ❖ Prin întruparea Sa, Fiul lui Dumnezeu a făcut posibilă mântuirea întregii creații.

Scara Sfântului Ioan Scărarul

Dicționar

comuniune = legătură puternică, unire strânsă;
har = putere, energie divină dăruită omului;
ideal = scop suprem, perfecțiune, desăvârșire;
rațiune = minte, gândire;
spiritual = suflesc, duhovnicesc, imaterial;
statut social = locul pe care-l ocupă un individ în societate la un moment dat.

Viața omului și asemănarea cu Dumnezeu

Și aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis. (Ioan 17, 3)

Datorită iubirii Sale nemărginite, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său și l-a chemat la fericirea veșnică, numită *mântuire, asemănare cu Dumnezeu, sfințenie, viață veșnică, rai* sau *Împărăția cerurilor*.

Viața omului pe pământ și viața veșnică. Viața este cel mai de preț dar de la Dumnezeu și dănuiește prin iubirea și puterea Lui. Creatorul l-a înzestrat pe om cu cele trei însușiri ale sufletului: **rațiune, voință și simțire**, pentru a urma calea binelui. Acestea se referă la chipul lui Dumnezeu în om și sunt folosite de-a lungul vieții în mod conștient și liber, spre luminarea minții, întărirea voinței și cultivarea sentimentelor alese. Dobândirea vieții veșnice se realizează prin colaborarea liberă a omului cu Dumnezeu în timpul petrecut pe pământ. „Chipul lui Dumnezeu îl avem în noi deodată cu crearea noastră; asemănarea cu Dumnezeu însă o dobândim prin alegerea noastră liberă” (Sfântul Grigorie de Nyssa).

Asemănarea cu Dumnezeu este scopul cel mai important al creștinului, care poate fi atins prin **credința** înmulțită cu ajutorul **harului** și manifestată în **faptele bune**. Unele încercări ale vieții îi întăresc pe credincioși în urcușul lor duhovnicesc, prin exersarea curajului, răbdării, speranței, iubirii. „Luptă-te lupta cea bună a credinței, cucerește viața veșnică la care ai fost chemat” (I Timotei 6, 12). Așadar, harul divin, credința statornică și faptele de milostenie îl conduc pe om la sfințenie.

Nevoia omului de împlinire și creștere spirituală. Una dintre cele mai mari nevoi ale omului este să ajungă la starea de fericire. Fiecare încearcă să atingă acest ideal prin realizări pe plan material, profesional, spiritual. Astfel, înțelesul fericirii și modalitățile de împlinire diferă de la un om la altul sau de la o comunitate la alta.

Pentru creștini, fericirea înseamnă împlinirea spirituală prin **comuniunea cu Dumnezeu**, începând din viața pământească și continuând în veșnicie.

În parcursul duhovnicesc, credinciosul are nevoie de **Biserică** și de **efort personal**. Sfânta Biserică îl călăuzește pe calea cea dreaptă, de-a lungul vieții, prin harul Duhului Sfânt revărsat în sufletul omului, la sfintele slujbe. De asemenea, creștinul se străduiește să dobândească și să dezvolte virtuți necesare progresului spiritual, prin: rugăciune, post, milostenie și fapte bune.

Cea mai mare virtute creștină este **iubirea** care stă la baza creșterii duhovnicești, după cum mărturisește Sfântul Nectarie din Eghina: „Dragostea este scara care îl ridică pe om la desăvârșire și-l arată cu adevărat chip și asemănare a lui Dumnezeu”.

În prezent, ca și în trecut, comuniunea cu Dumnezeu poate fi dobândită de toți oamenii ce răspund chemării Sale, în orice moment al vieții, indiferent de statutul social, de situația materială sau de realizările profesionale. În același timp, din marea Sa iubire, Dumnezeu iartă de fiecare dată oamenilor toate greșelile mărturisite, dându-le posibilitatea să reia creșterea spirituală.

De aceea, Sfântul Nicolae Velimirovici spunea: „creștinismul constituie cel mai mare depozit de optimism”.

Concluzii

Viața omului pe pământ

- este darul lui Dumnezeu, Care l-a creat pe om după chipul Său;
- se caracterizează prin rațiune, voință, simțire, folosite în deplină libertate.

Viața veșnică

- înseamnă dobândirea asemănării cu Dumnezeu, a sfînteniei sau a mântuirii;
- se câștigă din timpul vieții pămîntești, prin har, credință și fapte bune.

Nevoia de împlinire

- este idealul tuturor oamenilor, urmărit pe plan material, profesional, spiritual;
- pentru creștini, înseamnă comuniunea cu Dumnezeu, desăvârșirea.

Creșterea spirituală

- se realizează prin harul primit la sfintele slujbe și prin efort personal;
- are la bază iubirea, cea mai mare dintre virtuți.

Sfântul Ierarh Nectarie din Eghina

Știați că

❖ Sfântul Ierarh Nectarie (1846-1920) din insula Eghina, Grecia, este unul dintre cei care au urcat treptele virtuților spre asemănarea cu Dumnezeu. A ajuns făcător de minuni și taumaturg (tămăduitor) încă din timpul vieții, continuând faptele minunate și după trecerea la cele veșnice. El a fost canonizat în anul 1961, având ca dată de sărbătorire 9 noiembrie.

❖ Expresia *Împărăția cerurilor* este cunoscută și cu denumirea de *Ierusalimul cel de Sus* sau *noul Ierusalim*, utilizată de către Sfântul Apostol Ioan: „Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu”. (Apocalipsa 21, 2).

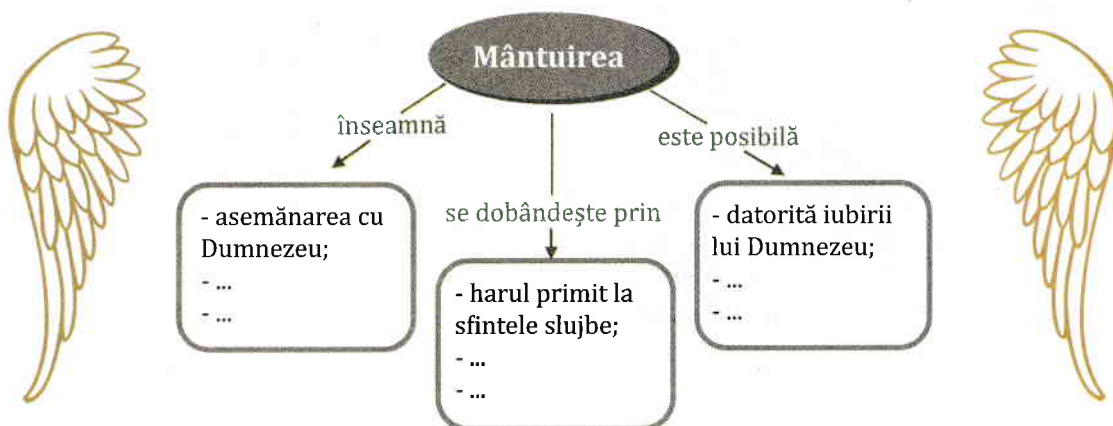
1. Răspunde la următoarele întrebări:

- La ce însușiri sufletești se referă chipul lui Dumnezeu în om?
- Ce înseamnă asemănarea cu Dumnezeu?
- Cum se dobândește viața veșnică?
- Ce înseamnă fericirea pentru creștini?
- Cum se realizează progresul spiritual?

2. Enumeră câte două sinonime pentru următoarele cuvinte/expresii: *rațiune, comuniune, viață veșnică, progres spiritual*.

3. Transcrie și completează harta conceptuală de mai jos, după modelul dat:

4. Identifică, în citatele de mai jos, factorii ce contribuie la dobândirea asemănării cu Dumnezeu, după exemplu:

Ex: a) *iubirea*

a) „Începutul și sfârșitul mântuirii este dragostea.”
(Sfântul Antonie cel Mare)

c) „Mântuirea este, în același timp, și lucrarea lui Dumnezeu și a noastră.”
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

b) „Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el.”
(Apocalipsa 20, 3)

d) „Privegheați, stați tari în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă.”
(I Corinteni 16, 13)

5. Discută cu profesorul despre cum poți ajunge la asemănarea cu Dumnezeu, pornind de la cuvintele Mântuitorului: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc.” (Ioan 15, 12-14)

6. Elaborează un eseu de o pagină, pe tema idealului creștin, având ca reper următorul citat: „Idealul este călăuza sufletului omenesc” (Victor Hugo). Adaugă fișa la portofoliul personal.

A

Dialog interdisciplinar

De-a lungul istoriei, diverse popoare au încercat să localizeze geografic grădina Edenului, crezând că astfel vor obține fericirea raiului ceresc.

În perioada Evului Mediu, creștinii europeni au fost convinși că raiul este în orașul Ierusalim, deoarece acolo au avut loc cele mai importante evenimente din viața Mântuitorului. În secolul al XIII-lea, venețianul Marco Polo a considerat că raiul se află în China, fiind fascinat de acele meleaguri străbătute în călătoriile lui.

După descoperirile lui Cristofor Columb, din secolul al XV-lea, coloniștii europeni au crezut că paradisul se găsește în America, impresionați de peisajul luxuriant și de bogățiile găsite acolo.

În Sfânta Scriptură, grădina raiului, unde au fost așezați Adam și Eva, este localizată între râurile Fison, Gihon, Tigru și Eufrat. Învățătura Mântuitorului ne arată că fericirea omului nu este condiționată de locul în care trăiește, ci de modul în care își duce viața.

Cristofor Columb (1451-1506)

- ✦ *Organizează o dezbatere cu tema: **Raiul ceresc versus paradisul terestru.** În acest sens se alcătuiesc două echipe; fiecare grupă identifică și prezintă argumente pentru susținerea poziției sale.*
- ✦ *Caută pe Internet localizări ale raiului, potrivit credințelor altor popoare în diferite etape istorice, și prezintă-le la ora de religie.*

B

Credința străbună

Sfinții Mucenici Epictet și Astion

Sfinții Mucenici
Epictet și Astion

Prin viața lor pământească plină de virtuți și fapte bune, sfinții au ajuns la asemănarea cu Dumnezeu, devenind fiii Lui după har. Ei au răspuns cu toată ființa lor iubirii dumnezeiești, în diferite contexte social-istorice.

Primii sfinți mucenici cunoscuți de pe teritoriul țării noastre sunt Sfântul Epictet preotul și ucenicul său, Sfântul Astion, doctori fără de arginți. Ei sunt sărbătoriți la data de 8 iulie, sfintele lor moaște se află la mănăstirea Halmyris, în localitatea Murighiol, din județul Tulcea.

Cinstitele moaște au fost descoperite în data de 15 august 2001, în urma cercetărilor arheologice efectuate în străvechea cetate Halmyris. Istoricii și antropologii au dovedit că este vorba despre sfinți martirizați în anul 290 d.Hr.

Sfinții Epictet și Astion, urcând treptele virtuților creștine, au dobândit puterea facerii de minuni. Ei au vindecat mulți bolnavi, precum: paralitici, orbi, muți și surzi. Toate acestea au fost săvârșite de ei în numele credinței și iubirii lui Hristos, împlinind astfel idealul sfințeniei, devenind prin viața lor exemple vii de urmat pentru strămoșii noștri.

Descoperirea recentă a sfintelor lor moaște a întărit evlavia credincioșilor și mulțimea de minuni, săvârșite prin mijlocirea Sfinților Epictet și Astion.

- ✦ *Pornind de la textul de mai sus, identifică virtuți dovedite de Sfinții Epictet și Astion.*
- ✦ *Reflectează asupra unei virtuți pe care vrei să o accentuezi în viața ta.*

Idei ancoră

- ❖ Omul este chemat să ajungă la asemănarea cu Dumnezeu, printr-un progres spiritual de-a lungul vieții.
- ❖ Fiecare poate să urce treptele virtuților prin har, credință și fapte bune.

Sfânta Treime

Dictionar

(a) *invoca* = a chema în ajutor.
întinăciune = (aici) păcat;
(a) *pogorî* = a coborî;
teofanie = apariție sau manifestare a divinității;
vistier = mare dregător care avea în grijă tezaurul țării; (aici) Cel ce deține toate bogățiile spirituale.

Lucrarea Duhului Sfânt în lume

Cred (...) întru Duhul Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, Care de la Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, Care a grăit prin proroci. (articolul 8 din Crez)

Lumea este opera Sfintei Treimi, Dumnezeu cel Unul în ființă și întreit în Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Persoanele divine sunt egale și participă împreună la crearea, mântuirea și sfințirea lumii.

Duhul Sfânt, Persoană a Sfintei Treimi. Duhul Sfânt este Persoană a Sfintei Treimi, **de aceeași ființă cu Tatăl și cu Fiul**. El există dintotdeauna și are aceeași putere și dumnezeire ca celelalte două Persoane. Sfântul Duh a continuat lucrarea mântuitoare a Fiului, Care a mărturisit: „Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu” (Ioan 14, 26).

Puterea sfințitoare și dătătoare de viață a Duhului Sfânt. Încă de la facerea lumii, Duhul Sfânt este Cel Care însuflește creația, dând viață tuturor lucrurilor: „Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor” (Facerea 1, 2).

Puterea Sa sfințitoare se manifestă de-a lungul istoriei omenirii prin **teofanii, inspirație divină și revărsarea harului**. Astfel, El S-a arătat patriarhului Avraam la stejarul din Mamvri alături de celelalte două Persoane ale Sfintei Treimi, le-a descoperit prorocilor venirea în lume a Mântuitorului și i-a inspirat pe autorii cărților Sfintei Scripturi în

transmiterea cuvântului lui Dumnezeu. Prin lucrarea Duhului Sfânt, S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu din Sfânta Fecioară Maria, la Bunavestire. Duhul Sfânt S-a arătat apoi în chip de porumbel la Botezul Domnului, iar la Cincizecime S-a pogorât sub forma limbilor ca de foc.

Împărtășirea harului divin oamenilor. Duhul Sfânt împărtășește harul mântuitor oamenilor care doresc să ajungă la asemănarea cu Dumnezeu. Lucrarea Sa în lume se realizează **prin slujbele Bisericii**, în cadrul cărora harul se revarsă asupra credincioșilor, spre sfințirea și mântuirea lor. De aceea Sfântul Serafim de Sarov spunea că: „Scopul vieții creștine este dobândirea Duhului Sfânt”.

Rugăciunea „Împărate ceresc”. Aceasta este rostită la începutul fiecărei slujbe sau rugăciuni particulare, pentru că: „Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci Însuși Duhul Se roagă pentru noi” (Romani 8, 26).

În prima parte a rugăciunii, Sfântul Duh este **invocat și slăvit** drept Dumnezeu adevărat, prin numirile: „Împărate ceresc”, „Mângâietorul”, „Duhul Adevărului”, „Vistierul bunătăților” și „Dătătorule de viață”. În a doua parte, Îi sunt adresate **trei cereri**: să locuiască în inimile oamenilor, să îi curețe de întinăciune și să le mântuiască sufletele. Astfel, viața unui creștin presupune prezența mângâietoare și nevăzută a Duhului Sfânt.

Prezența harului Sfântului Duh se arată până astăzi în oameni prin dragostea, bucuria, răbdarea, bunătatea, blândețea și alte virtuți oglindite în relațiile cu semenii. În acest sens, Sfântul Vasile cel Mare spune că Duhul Sfânt: „revarsă peste toți harul întreg, de care se bucură toți și se împărtășesc după măsura și capacitățile lor”.

Concluzii

Duhul Sfânt, Persoană a Sfintei Treimi

- este de aceeași ființă cu Tatăl și cu Fiul;
- lucrează împreună cu celelalte Persoane ale Sfintei Treimi.

Duhul Sfânt, Dătător de viață și Sfințitor

- participă la crearea lumii și la sfințirea ei prin har;
- se manifestă prin teofanii, inspirația profeților și revărsarea harului asupra lumii.

Duhul Sfânt, Împărat ceresc

- este invocat și slăvit de Biserică la începutul oricărei rugăciuni sau slujbe;
- locuiește în inimile oamenilor, pe care îi curățește și îi mântuiește.

*Împărate ceresc,
Mângâietorul, Duhul
Adevărului, Care
pretutindeni ești și pe toate
le îplinești, Vistierul
bunătăților și Dătătorule de
viață, vino și Te sălășluiești
întru noi și ne curățești pe
noi de toată întinarea și
mântuiești, Bunule, sufletele
noastre. Amin.*

Știați că

❖ Rugăciunea *Împărate ceresc* a fost alcătuită înaintea secolului al VII-lea, când Sfântul Cosma Melodul i-a compus melodia pentru a fi cântată la slujba de seară a Pogorârii Duhului Sfânt. Ea este prima dintre rugăciunile începătoare și este rostită de credincioși înainte de începutul oricărui lucru important.

❖ Sfântul Grigorie Palama a elaborat, în secolul al XIV-lea, învățătura despre harul divin. El a explicat faptul că Îl putem descoperi pe Dumnezeu prin rațiune, dar adevărata cunoaștere se realizează în comuniunea cu El, prin iluminarea noastră de către Duhul Sfânt.

1. Indică valoarea de adevăr a următoarelor enunțuri și corectează-le pe cele eronate:

- Dumnezeu este Unul în ființă și întreit în Persoane. A/F
- Duhul Sfânt i-a inspirat pe profeți și pe autorii Sfintei Scripturi. A/F
- Dumnezeu Fiul este numit „Mângâietorul, Duhul Adevărului”. A/F
- Dumnezeu Duhul Sfânt împărtășește oamenilor harul divin. A/F
- Omul se poate mântui singur, dacă binevoiește. A/F
- Rugăciunea „Împărate ceresc” este o invocare a Duhului Sfânt. A/F

2. Pornind de la textul lecției, alcătuieste câte un enunț cu următorii termeni: *har, pogorâre, sfințitor, biserică, ființă, invocare.*

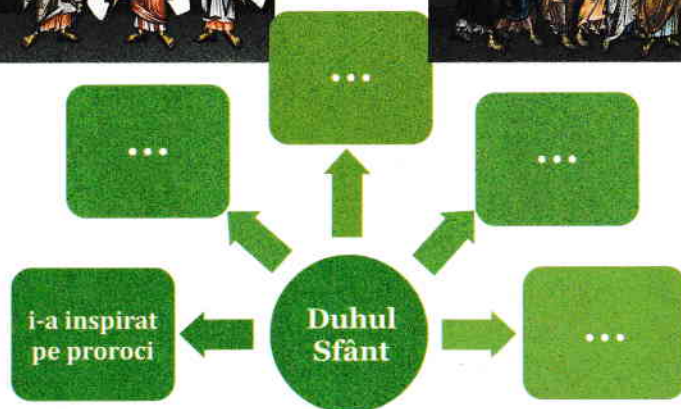
3. Prezintă modalități de manifestare a Duhului Sfânt în lume, completând următoarea schemă, după modelul dat:

Sfinți Proroci

Sfinți Apostoli

4. Pornind de la următorul citat, răspunde la întrebările de mai jos:

„Sufletul care a cunoscut pe Domnul simte în chip nevăzut prezența Făcătorului său și rămâne în El foarte liniștit și bucuros. Și cu ce s-ar putea asemana această bucurie? Este asemenea celei pe care o simte un fiu iubit care se întoarce după o lungă despărțire, dintr-o țară îndepărtată, în casa sa părintească și vorbește pe săturate cu tatăl său, cu iubita lui mamă, cu frații și surorile lui dragi.”

(Sfântul Siluan Athonitul)

- Ce sentiment are omul aflat în comuniune cu Dumnezeu?
- Cu ce se aseamănă bucuria omului care se apropie de Dumnezeu?
- Care este cea mai mare bucurie pe care ai trăit-o până acum?

5. Alcătuieste un text de minimum 7 rânduri despre însușirile Duhului Sfânt care se desprind din rugăciunea *Împărate ceresc*. Dă-i un titlu potrivit.

A Dialog interdisciplinar

Prezența iubitoare a Duhului Sfânt i-a inspirat adesea pe poeți, care au transpus în versuri modul personal de trăire a harului divin. Lecturează poezia și rezolvă cerința de mai jos.

Frumusețe

de Zorica Lațcu (Maica Teodosia)

Și-mi zise Domnul: Eu sunt frumusețe;
În Mine-i cald sălaș de primăveri;
La Mine zorile sunt fără de seri,
Și duhul înflorește-n mii de fețe.
Psaltirea negrăitei învieri
Din glasul Meu se toarce cu mândrețe,
La Mine arde patima-n blândețe
Și cântă desfătarea din dureri.
Am tainice izvoare de culori,
Am șopot plin de dulce glăsuire.
Și Eu revărs din veșnice comori,
Peste aleși puteri de plăzmuire,
Și-i fac să-mi fie asemănători
În duh, prin arzătoarea lor iubire...

✦ Discută cu profesorul despre „veșnicele comori” ale Sfântului Duh, utilizând și cunoștințele însușite la limba și literatura română.

B Credința străbună

Biserici vechi închinat Sfântului Duh

Mănăstirea Dragomirna

Una dintre lucrările Duhului Sfânt în lume este sfințirea lăcașurilor de cult. Ca formă de cinstire a Sfântului Duh, multe biserici din țara noastră poartă hramul *Pogorârea Duhului Sfânt*. Unul dintre cele mai vechi lăcașuri de cult cu acest hram este biserica mănăstirii Dragomirna din Suceava, în nordul Moldovei.

Sfântul lăcaș a fost ctitorit în anul 1602, de mitropolitul cărturar Anastasie Crimca, și a devenit un puternic centru de cultură. De menționat este faptul că această biserică a fost ridicată în contextul unirii celor trei principate române sub domnitorul

Mihai Viteazul, eveniment istoric la care a luat parte și mitropolitul Anastasie. Mănăstirea Dragomirna este unică în lumea ortodoxă datorită raportului neobișnuit între lățime și înălțime, cum se poate observa în imaginea alăturată.

✦ În echipă cu alți trei-cinci elevi, realizează o prezentare (referat/afiş/PowerPoint) a unei biserici închinat Duhului Sfânt, situată în regiunea în care locuiești.

Pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime

*Veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și Îmi veți fi Mie martori
(...) până la marginea pământului. (Faptele Apostolilor 1, 8)*

Idei ancoră

❖ Sfinții Apostoli au primit învățătura de credință de la Mântuitorul Hristos, în perioada activității Sale publice.

❖ Dumnezeu Sfințitorul, Duhul Adevărului și Dătătorul de viață, lucrează în lume prin împărtășirea harului mântuitor oamenilor.

Duhul Sfânt

Dicționar

Cincizecime = 1. sărbătoare la evrei, amintind de ziua când Dumnezeu i-a dat lui Moise Legea Veche;

2. sărbătoare creștină a Pogorârii Duhului Sfânt;

a se converti = a trece de bună voie la o altă convingere religioasă;

diaspora = grup etnic (popor) aflat în afara țării de origine;

epistolă = scrisoare;

a hirotoni = a transmite harul preoției, a preoți, a sfinți;

a prigoni = a chinui, a asupri, a persecuta, a oprima.

Înainte de Înălțării Sale la cer, Mântuitorul le-a promis apostolilor că nu vor rămâne singuri, ci le va trimite pe Duhul Sfânt: „Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac” (Ioan 14, 16).

Scopul trimerii Duhului Sfânt în lume. Domnul Iisus Hristos L-a trimis pe Duhul Sfânt în lume pentru a-i conduce pe apostoli și pe credincioși spre **mântuire**: „Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul” (Ioan 16, 13). În acest scop, Duhul Sfânt vine să locuiască în inimile celor care Îl cheamă cu credință.

Evenimentul Pogorârii Duhului Sfânt peste apostoli - ziua de naștere a Bisericii. La 50 de zile de la Învierea Domnului, duminică dimineața, apostolii erau împreună la rugăciune într-o casă din Ierusalim. Atunci s-a auzit un vuiet puternic și s-au coborât peste ei **limbi ca de foc**: „Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi” (Faptele Apostolilor 2, 4).

Atrăși de vuiet, oamenii s-au apropiat și i-au ascultat pe apostoli, care propovăduiau Evanghelia. Între aceștia erau și evrei din diaspora, veniți în Ierusalim cu ocazia sărbătorii Cincizecimii iudaice. Ei au fost uimiți când i-au auzit pe apostoli vorbind în limbi din țări îndepărtate. Sfântul Apostol Petru a ținut o cuvântare despre Învierea Domnului și despre trimiterea Sfântului Duh în lume. În urma prediciei, aproximativ **trei mii de oameni** au crezut în Hristos și s-au botezat. Ei au primit harul Sfântului Duh și au devenit primii membri ai Bisericii. Astfel,

Pogorârea Duhului Sfânt este ziua de naștere a Bisericii, când s-a întemeiat prima comunitate a celor botezați.

Propovăduirea Sfinților Apostoli. Plini de Duh Sfânt, apostolii au transmis **prin viu grai** învățătura de credință, însoțită de săvârșirea Sfintei Împărtășanii, de rugăciuni și de **minuni**.

În comunitățile creștine întemeiate, ei au trimis uneori **epistole** în care îi sfătuiau pe credincioși cum să trăiască după învățătura Evangheliei. Acestea au fost cuprinse în Sfânta Scriptură, deoarece au fost scrise sub inspirația Duhului Sfânt. Cu ajutorul harului primit la Cincizecime, Sfinții Apostoli au împlinit misiunea dată de Mântuitorul de a răspândi cuvântul Evangheliei tuturor oamenilor.

Convertirea Sfântului Apostol Pavel. Sfântul Pavel s-a numit întâi Saul din Tars, un apărător al Legii Vechi. El a fost trimis de reprezentanții templului din Ierusalim să-i persecute pe creștinii din localitatea Damasc. Pe drum, i S-a arătat într-o lumină puternică Domnul înviat și i-a spus: „Eu sunt Iisus, pe Care tu Îl prigonești” (Faptele Apostolilor 9, 5), moment în care Saul și-a dat seama că s-a opus adevăratului Mesia. Apoi s-a convertit, s-a botezat cu numele de Pavel și, luminat de harul Duhului Sfânt, s-a alăturat Sfinților Apostoli. El este cunoscut drept **Apostolul neamurilor**, pentru că a întemeiat multe comunități creștine dincolo de granițele Țării Sfinte, în trei mari călătorii misionare.

Alegerea episcopilor și a preoților pentru conducerea și slujirea comunității creștine. Potrivit tradiției bisericești și mărturiilor istorice, Sfinții Apostoli au transmis harul divin celor mai virtuoși bărbați, pe care i-au hirotonit episcopi, preoți și diaconi, în noile comunități creștine. Aceștia au continuat misiunea apostolică de slujire a Bisericii, prin: răspândirea învățăturii de credință, sfințirea credincioșilor prin harul Sfântului Duh și conducerea lor spre mântuire.

În Biserica lui Hristos se păstrează și se transmite harul Duhului Sfânt neîntrerupt, de la Sfinții Apostoli până astăzi. Sfântul Irineu de Lyon spune: „Acolo unde este Biserica este și Duhul lui Dumnezeu și acolo unde este Duhul lui Dumnezeu este Biserica și tot harul Său”.

Concluzii

Pogorârea Sfântului Duh	Nașterea Bisericii	Propovăduirea Sfinților Apostoli	Alegerea episcopilor și a preoților
• la 50 de zile după Înălțare; • peste apostoli, sub forma limbilor de foc.	• la Cincizecime, în urma predicii Sfântului Petru; • prin botezarea celor trei mii de credincioși.	• prin viu grai: predici, rugăciuni, slujbe; • prin scrierea epistolelor; • prin minuni.	• urmași ai apostolilor; • prin transmiterea harului preoției; • pentru conducerea și slujirea comunității.

Moment din slujbă arhierească

Știați că

❖ Sărbătoarea Cincizecimii sau a Pogorârii Duhului Sfânt este cunoscută și cu denumirea de Rusalii.

❖ Pogorârea Duhului Sfânt a fost prorocită în secolul al IX-lea î.Hr. de profetul Ioil, care a fost numit „prorocul Rusaliilor”: „Vârsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, și fiii și fiicele voastre vor profeti” (Ioil 3, 1).

❖ Prima și a doua zi de Rusalii sunt zile libere în mai multe țări, precum: Austria, Belgia, Danemarca, Franța, Germania, Grecia, Madagascar ș.a.; în România cele două zile au fost declarate libere prin Legea 202 din anul 2008.